

Nájezd

**Upozornění: Nemusíme
nic dělat, a přesto bude
na naší generaci COVIDět.**

Úvodník

Jak bylo slíbeno, jak bylo deklarováno v předchozím čísle. Nájezd je opět zde. V době největší krize v dějinách ČR, v čase odmlky, jsme se vrhli v Barré na stěny našich místností s cílem je zase umělecky přetvořit. Bylo to náhlé, ale již za týden se místnosti oblékly do nové vizáže.

Co se týče galerie, nebo jak to nazývat. Zde bych se zastavil. Konkrétně mezi futry. A tam, kde by se po pravici čekalo piano, najednou na vás pohlédnou desítky očí. Člověk se ocitá v cirku, kde z tribun je na něj upřeno nejméně 60 párů očí, koukajících mimochodem nebo přímo, z karikatur, jež se smějí, ale tu a tam se zatváří démonicky. (Je možné, že případná intoxikace v této místnosti může být, dle 7 z 10 kuřáků, „poněkud více“ intenzívní.) Ale nelekejte se, to je duše Barré. Zde se konají různé kulturní události nad rámec všeobecného pití piva. Takto duše Barré vypadá k dnešnímu semestru 2020. Jak se vyvine bude možné pozorovat právě na tomto výkopu, pojd'me si Barré zkrášlit. Není to o tom, kdo namaluje nějaký tag, pojd'me si udělat dekoraci, která se bude líbit nám i tobě. Ještě tu jsou nepopsané stropy... Troufáš si něco vymyslet na ty, doposud ve tmě nacházející se klenby? Proberem to. Máme již několik nápadů. *Krtek*

Mořská pláž 3 km od Kutné Hory?

Do redakce Nájezdu se donesl tip na zajímavé místo, jedná se o skrytou mořskou pláž. Co to? Doposud známe jen výstřelky podnikatelů, kteří si vysypali nákladák písku po podlaze klubu v domění, že tak získají mořskou pláž, jsou spíše soukromého a náhodného rázu. V podkrušnohoří operuje občanské sdružení Moře klidu za vytvoření v krajině po těžbě obrovský rybník čerpaný velkou rourou z pobřeží Baltu. Ale to jsou pouze regionální záležitosti. Kdo by tedy chtěl mořskou pláž uchovat v tajnosti?

Nájezd se nedal dlouho pobízet a za docela hezkého počasí vymezeného do pásem tria Googlem nezachycených lijáků se neohroženě vydal podívat na ono mystérium u Kutné Hory (cirka hodinu vlakem od Prahy). Město bylo samo o sobě úchvatné, sice se dají

okukovat moderní památky z našeho leto-
počtu, ale my jsme se vydali mnohem hlou-
běji a našli, co jsme hledali. Ani to nezkazil
ten fakt, že moře brousilo zdejší kameny na
oblázky a mušle ústřic na vápenný štěrk za
dob ptakoještěřů, ichtiosaurů a jiné suchozem-
ské teropodní havěti. Ačkoliv moře tu bylo
po celých 5 milionů let vytyčených obdobím
cenomanu a turonu, přišli jsme se koupat
100 milionů let s křížkem po funuse. Čekala
nás architektura s tapisérií mořských pláží
fosil kultura in natura ve starém městě kut-
nohorském. Jednalo se o schránky ústřic, ně-
kde prožrané červy – jakési známky toho, že
všichni žili v přímořských vodách. Některé
byly malé, na délku článku prstu, některé
exempláře dosahovaly velikosti pěsti.

Poslední foto je z té pláže, momentálně na úbočí kopce a druhohorního ex-ostrova jménem Kaňk. Tohle místo ukazuje ono rozhraní období křídy – cirka 100 milionů let př.n.l, vespod je prvohorní sopečné rulové a migmatické skalisko řádně obroušené příbojem a upozorňujeme, že je s ložisky českého granátu. Na něm je nalepený vápenec z dalšího moře se zbytky života, koneckonců se jedná o českou křídovou pánev. Podivuhodné je, že sem voda dosáhla, usazeniny tentokrát sladkovodní, ale téže epochy, ukazují, že už v okolí českobudějovicka ona transgrese tehdejšího moře nedosáhla. Toto je ale větší zajímavost, než se zdá. Takto vypadá v usazeninách ekologická katastrofa, kdy moře stouplo (a tehdy se odhaduje) o 150 m v důsledku masívního skleníkového efektu, kdy se zvýšila teplota klimatu údajně o 13 °C. Označuje se to jako událost cenomansko-turonského rozhraní, kdy v tehdejších oceánech tak nějak došel na milion let kyslík. Holt moře v ten čas nebylo nakloněno k trvalému pobytu, a kdo už evolučně dokázal alespoň chvíli se slunit na pláži, tak přežil – obojživelníci. A díky souhře okolností brontosauři, triceratopsové a tyrannosauři narostli do takové nám známé velikosti.

Tedy zvěst nelhala, jedná se o přírodní památku Evropského významu. Je však potřeba varovat případné hledače, že trilobiti v této geochasové vrstvě nejsou, jednak kvůli sopečnému podkladu a za druhé faktu, že trilobiti hromadně pošli o 150 milionů let dřív. *Nájezd*

HRMÍCI ZKAZA

Hřmící zkáza

Probudila ho bolest hlavy a palčivá žízeň. Když namáhavě otevřel oči, spatřil pár oblých, bohatě vyvinutých ňader. Pohled na růžové bradavky, pravidelně se zvedající a klesající v rytmu dechu spící ženy, mu připomněl bujnou, vyčerpávající noc. Alkoholem otupený mozek pracoval ještě velmi těžkopádně. Teprve po chvíli si uvědomil, že v noci ho obšťastňovaly ženy dvě. Kde je ta druhá? Pokusil se posadit a poohlédnout se po ní. Sotva se však pohnul, cítil, jak se mu v hlavě přesypá drcené sklo. Hlasitě zaklel a bezvládně klesl zpět do náruče spící rusovlásky. Hlava se mu zabořila mezi její kyprá ňadra. Neodolal pokoušení a ochable olízl hrot jejího prsu. Žena rozespale zavrňela a protáhla se jako kočka. Pak ho objala pevnými stehny a přitiskla se k němu.

„Pořád toho ještě nemáte dost?“ ozval se shora ochraptělý ženský hlas. Jeho druhá noční společnice stála nad nimi a okázale vystavovala své mladé, pružné tělo. V jedné ruce držela nedopitou láhev, druhou si bezostyšně promnula tmavé chloupky svého klínu. Havraní vlasy ostře kontrastovaly s její bělostnou pokožkou, jasně modré oči zrcadlily uspokojení, jehož se jí v noci bohatě dostalo.

„Tys mi dal,“ zahrozila na muže s úsměvem.

Poklekla a začala pokrývat polibky jeho svalnatou hrud'.

„Netušila jsem, Thalku, že dokážeš být takové zvíře,“ zašeptala. Její hebké ruce začaly hladit jeho pevně stavěné tělo. Dosud spící zrzka se k jejímu počínání připojila, aniž přitom otevřela oči. Jejich ruce klouzaly stále níž a níž. Thalk cítil, že bolest hlavy ustupuje příjemnějším pocitům. V návalu touhy prudce sevřel obě hřejivá těla.

Kopance do dveří nelítostně ukončily nadcházející milostné hrátky.

„Tomu říkáš hlídka, dobytku?!“ zahřměl hrubý mužský hlas. „Moc dobře vím, že tady máš ty dvě děvky!“

„Náčelník Khüm – Azbestová hlava!“ vyjekla ustrašeně černovláska. Obě ženy začaly poplašeně pobíhat po místnosti. Chvatně sbíraly části svých oděvů, poházené na betonové podlaze. Dveře se s praskotem rozletěly a dovnitř vtrhlo několik mužů, ozbrojených holemi. Na opascích se jim houpaly těžké meče a zakřivené dýky. Kožené oděvy jim zdobily úlomky barevných plastů, pocházející z naleziště poblíž Sedmi klášterů. Ozbrojence vedl obrovitý bojovník s rozevlátou hřívou rudých vlasů. Dlouhý plnovous měl slepený asfaltem do mnoha naježených ostnů, na krku mu visely odznaky náčelnické hodnosti, zděděné

po předcích: bleděmodré telefonní sluchátko, umělohmotná loutka s utrženou nohou a zažloutlá lidská čelist. Náčelník třímal v ruce masivní železný kyj a zlostně cenil na Thalka zuby. Ten rychle vyskočil a nahý stanul proti vetřelcům. Muži se posupně zasmáli.

„Kdyby sem vtrhli nepřátelé, byl bys už na Věčné cestě,“ řekl skřípavě Khüm – Azbestová hlava a jen tak mimochodem ušetřil dívkám několik kopanců. Ty se rychle snažily zmizet do mlhavého rána. Muži prohodili několik oplzlých poznámek a nenechávýma rukama zkušeně hodnotili jejich polonahá těla.

„Nechte toho, chlapi!“ okřikl je zamračený náčelník, „kvůli tomu tady nejsme.“

Probodl Thalka pohledem a procedil mezi zuby: „Přišli jsme se podívat, jak jsi hlídal.“

Muži neochotně propustili obě dívky a nahrnuli se do sousední místnosti. Thalk s náčelníkem osaměl v malé strážnici, která byla současně předsíní svatyně. Bledé světlo nového dne, pronikající úzkými střílnami, osvětlovalo jejich mohutné postavy. Oba si zpříma hleděli do očí.

„Víš, co tě čeká, jestli někdo vykradl svatyni,“ pronesl Khüm – Azbestová hlava. Thalk se jen ušklíbl a začal si oblékat koženou vestu, pobitou ocelovými kroužky a ostny. Na záda si zavěsil těžký, zahnutý meč. Právě

když si natahoval krátké kalhoty z hrubé pytloviny, ozvaly se ze svatyně výkřiky ozbrojenců. Náčelník neurvale odstrčil Thalka a vrhl se za svými muži.

Stáli v tichém hloučku okolo oltáře z pneumatik a divoce gestikulovali. Khüm vtrhl mezi ně. Okamžitě poznal, co se stalo, a zařval jako rozběsněná morcha. Místo, kde odjakživa spočívaly Oči boha Dioptra, nejposvátnější předmět klanu Betonových pěstí, bylo prázdné!

Na zemi ležela mrtvá krysa, probodnutá dvěma zkříženými šípy a trojzubými hroty. Khüm – Azbestová hlava zaskřípal zuby. Taková potupa!

Jeden z mužů do krysy štítivě kopl.

„To musel být někdo ze Psích lebek. Takové šípy mají jen oni.“ Ukázal na jizvu zohyzd'ující jeho tvář. Zanechal jí stejný vidlicový hrot.

Náčelník temně zavrčel: „Tohle si Thalk odpyká. Odved'te ho do vesnice.“

„Není třeba, půjdu sám,“ ozval se za nimi hlídač. Stál ve dveřích a rukou hladil dlouhou rukojeť svého meče. „Prvnímu, kdo se mne dotkne, urazím jeho špinavé pazoury, než stačí mrknout.“

Muži ho obklopili v bezpečné vzdálenosti a všichni vyšli rychle ze svatyně.

„Smrt! Smrt! Smrt!“

Hysterický pokřik davu burácel nad plechovými střechami chatrčí a jeho ozvěna se tříštila o betonové ruiny, které svíraly vesnici ze všech stran. Thalk věděl, že pokřik je určen jemu. A byly to převážně mužské hlasy, žádající jeho smrt. Bylo mu jasné, že jejich nenávist má i jiné, starší kořeny. Ženy mnohých z nich totiž v jejich nepřítomnosti ulehly mezi Thalkovy lokty a uražení muži se chopili příležitosti, jak se pomstít a neriskovat přitom kůži. Ztráta Očí boha Dioptra pak rozzuřila i zbytek těch, kteří proti Thalkovi osobně nic neměli.

Ačkoliv se cítil provinile, nedával na sobě nic znát. Hrdě se tyčil mezi svými strážci, které, kromě náčelníka, převyšoval nejméně o hlavu. Za žádných okolností nedat najevo strach, to bylo základní pravidlo klanu Betonových pěstí.

Provokativně se usmál, tváří v tvář běsnícímu davu, vyzbrojenému řetězy, okovanými holemi, meči a sekerami. V odpověď na jeho úsměv přilétlo několik kamenů. Jeden ho neškodně zasáhl do kovem pobité vesty, druhý lehce škrtl o jeho nakrátko střižené tmavé vlasy. Ostatní kameny ho minuly úplně a našly svůj cíl v hustém davu za ním. Zářivě modrýma očima přelétl řvoucí, rozšklebené tváře a významně se dotkl vejce smrti, které mu viselo na vestě. Byla to vzácnost,

pocházející ještě z dob Bohů, a bojovníci ji používali jen výjimečně. Byl však rozhodnut neprodat svůj život lacino. Dav se rozječel ještě hlasitěji a o několik kroků ustoupil.

„Ticho!“ zařval Khüm – Azbestová hlava.
„Ať rozhodnou bohové!“

Pěští umlčel nejbližšího křiklouna. Aniž ho nechal vyplivnout zbytky zubů, poslal ho kopancem na hromadu hnijících odpadků. Řev davu se změnil v nespokojené mručení. Thalk na sobě téměř hmatatelně cítil nenávistné pohledy šesti stovek párů očí. Mručení náhle ztichlo.

Do středu prostranství vešel mág Ardrig. Následovalo ho několik zakuklených pomocníků, vlekoucích bílé plátno, napjaté na rozměrném rámu, a zmítající se pytel. Zevnitř se ozývalo přidušené sténání.

Oči všech se nyní upřely na mágovu vysokou, vyzáblou postavu, zahalenou do černého pláště. Na krku mu visel náhrdelník z ozubených součástí jakéhosi dávného stroje a žlutá ryba ze zpuchřelé gumy, vydávající při zmáčknutí hvizd. Rybu částečně zakrýval dlouhý bílý plnovous. Lysá lebka a zahnutý nos propůjčovaly mágovi vzhled supy. Jeho šedé, vodnaté oči hleděly pichlavě do davu. Nikdo jeho pohledu nedokázal dlouho vzdorovat, každý sklopil zrak k bahnitě zemi.

„Všichni víme, co pro nás značí ztráta Očí boha Dioptra,“ pronesl dutým hlasem, jakoby vycházejícím ze záhrobí. „Bohové odvrátí tváře od klanu Betonových pěstí a Věštba praotce Nagala se nenaplní. Neboť tak praví legenda: I daroval dobrý bůh Diopter své oči praotci Nagalovi. S jejich pomocí přišel praotec Nagal do Země betonových ruin a s ním i jeho ženy. I založil v Zemi betonových ruin, zvaných též Město, klan Betonových pěstí, neboť mnoho potomků on zplodil se ženami svými. Byly to zlaté časy, neboť tehdy ještě nežily v Zemi betonových ruin nepřátelské klany, mutanti lidem neškodili a srkavce, slizouny, vampy a jiné smrtící tvory ještě nezrodila temnota ocelových katakomb.

A tehdy vyslovil praotec Nagal tuto věštbu: Až se odeberu na Věčnou cestu, zlé časy pro klan nastanou. Zlatý věk se vrátí jen tehdy, až se narodí muž, jenž skrze Očí boha Dioptra přečte a vyloží runový nápis ve svatyni.“

Dav souhlasně zamručel. Všichni znali věštbu a mnozí se pokoušeli ji naplnit. Ale každý, kdo si nasadil Očí boha Dioptra na kořen nosu, spatřil vše, na co pohlédl, hrůzně pokřivené, a bolest hlavy donutila odvážlivce položit posvátný předmět zpět na oltář.

Vyprávěla se historika o jednom poloslepém starci, který prý skrz Očí boha Dioptra výborně

viděl, ale zato neuměl číst. Písmáci klanu ho hned začali učit, ale než složitou nauku pochopil, odešel na Věčnou cestu.

„Ale jak poznáme, že se onen muž zrodil, když už nemáme Oči boha Dioptra?!“ vykřikl mág rozrušeně. „A to jen kvůli nedbalému strážci, který se ve svatyni dokonce opovážil smilnit!“

Třesoucím se prstem, připomínajícím pařát mrchožravého gugha, ukázal na Thalka.

„Smrt! Smrt! Smrt!“ začal opět skandovat dav.

Mág je rázným gestem umlčel.

„Spáchal příliš velký zločin, než abychom ho mohli soudit my. Soud bohů rozhodne! Nechť oni nakreslí krví zajatce na bílé plátno svou vůlí!“

Pokynul pomocníkům. Zakuklenci rozvázali škubající se pytel a vytáhli z něj nahého spoutaného muže. Z vyholené hlavy mu splýval na záda dlouhý pramen umaštěných vlasů. Byl to příslušník klanu Psích lebek, zajatý v nedávném boji. Jeden z těch zlodějů, co ukradli posvátné Oči!

Pomocníci ho pevně uchopili a zvrátili mu hlavu. Dva drželi rám s bílým plátnem.

„Nechť Hřmící Sarabroth promluví Hlasem krve!“ vykřikl temný mág a zdvihl nad hlavu dlouhý nůž. Zubatá čepel se zaleskla

v paprscích dopoledního slunce. Zajatec sledoval zoufalýma očima strašlivé ostří, pomalu se přibližující k jeho krku.

Napjaté ticho prořal srdceryvný výkřik. Z prořízlého hrdla vystříkla jasně červená krev. Na bílém plátně se rozpila veliká skvrna – tajemný symbol bohů. Jen mág Ardrig to dokázal vyložit.

Dlouho hleděl na plátno, supí oči přimhouřené do úzkých štěrbin. Pak prohlásil: „Bude žít. Vyhnanství budiž jeho údělem. Smí se vrátit jen tehdy, získá-li nazpět Oči boha Dioptra. Tak pravili bohové! Tak zní vůle Hřmícího Sarabrotha!“

„Ne! Musí zemřít!“

Hlas plný krutosti a zloby zazněl z tmavé uličky mezi plechovými chatrčemi.

„Kdo se opovažuje odporovat vůli Věčných?!“ zvolal velekněz.

Davem se na prostranství prodral podsaditý bojovník v černé přilbě s plexisklovým hledím a v těžkém plášti z mutantních kůží.

„Mé jméno zní N'ders a hrůzu vyvolává mezi mými nepřáteli!“ pravil hrdě bojovník a sňal přilbu. Mág Ardrig hleděl zamračeně na jeho tvář znetvořenou dlouhou jizvou, táhnoucí se od brady až k místu, kde bývalo ucho. Na holé lebce měl muž vytetovaný symbol Dedkaha – boha války. Mág ho pozoroval se stále

vzrůstající nechutí. Pak si odplivl a ledově řekl: „Trestající ruka bohů se už pohnula, aby ti vyrvala život z těla, bezbožný N'dersi.“ Otočil se a kývl na své zakuklence.

„Pojd' me.“

Pomocníci sebrali mrtvého zajatce, z jehož krku stále ještě prýštila krev, a následovali svého mistra. Dav se před nimi uctivě rozestoupil a oni zmizeli v křivolakých uličkách plechové vesnice. V blátě po nich zůstala jen krvavá stopa.

N'ders, přezdívaný Zuřivec, se zachechtal: „Tak vida, mág raději odešel. Zřejmě si není vůlí bohů moc jistý. Uvidíme, co si Věční přejí doopravdy. Sám pošlu toho červa do Říše temnot.“

Thalk nenávistně zavrčel na svého dávného soka. V jeho modrých očích se nebezpečně zablesklo. Přihlížející kolem nich utvořili kruh v předtuše souboje.

N'ders si opět nasadil starodávnou přílbu a shodil na zem mutantí plášť. Bleskově vytasil meč.

„Ještě dnes budou krysy okusovat tvou mršinu,“ zasyčel Thalk a jeho zahnutý meč opisoval vzduchem zlověstné křivky. Oba soupeři se podmračeně pozorovali. Thalk věděl, že ačkoliv N'ders nedosahuje jeho výšky, silou se mu zcela vyrovná. Nepatrnou výhodou

pro Thalka byl N'dersův věk, obávaný Zuřivec měl už čtyřicítka za sebou. O téměř dvacet let mladší Thalk doufal, že soupeřovy reakce budou pomalejší než jeho. Věděl však, že na to nemůže moc spoléhat – Zuřivec měl zase bohatší bojové zkušenosti. Důkazem toho byl prostý fakt, že se dožil tak vysokého věku.

„Dost!“ zařval Khüm – Azbestová hlava a vrhl se mezi oba bojovníky s napřaženým železným kyjem.

„Nevíte, jaká jsou pravidla souboje? Boj musí být veden tradičními zbraněmi klanu.“

Obrátil se na své ozbrojence: „Přineste dvě Hüguthova kladiva. Ta největší!“

Zanedlouho stáli oba bojovníci opět proti sobě. Pomalu roztáčeli strašlivé zbraně, které v boji poprvé použil Hüguth Zabiják, polomýtický hrdina klanu. Každý z nich svíral v ruku masivní, více než metr dlouhý řetěz, na jehož konci rozrážela vzduch železná koule velikosti dětské hlavy, ježící se ocelovými ostny. Otáčky se zrychlovaly a koule zlověstně svištěly okolo obou mužů ve smrtících kruzích. Svaly na pažích se jim napínaly námahou, po zádech stékaly pramínky potu.

Temperamentní diváci hlasitě povzbuzovali N'derse a ten s šíleným leskem v očích postupoval pozvolna vpřed. Jeho tvář, krytá plexisklovým hledím, měla nepřítelný výraz.

Zuřivá touha po Thalkově krvi, kterou v sobě živil už řadu let, ho proměnila v běsnící zvíře. Posledního zbytku rozumu ho zbavil Thalkův pohrdavý úsměv.

S řevem učinil výpad. Thalk mrštně odskočil. Železné koule do sebe s třeskem narazily a oba protivníci podklesli v kolenou. Thalkova zbraň, vychýlená nárazem, se zabořila do země, zatímco N'dersova koule byla odražena směrem vzhůru. Zuřivec začal zuby a otočil se celým tělem za rozkolísanou zbraní. Snažil se kladivo rychle ovládnout. Ztratil rovnováhu a zapotácel se. To se mu stalo osudným. Thalkův řetěz mezitím znovu získal vražednou rychlost. Mladík podřepil a s roztočeným kladivem skočil směrem k N'dersovi. N'dersova zbraň mu neškodně zasvištěla nad hlavou a těžký řetěz Thalkova kladiva se bleskově omotal kolem Zuřivcových nohou. Ostnatá koule na jeho konci mu okamžitě proměnila kolena v krvavou tříšť. N'ders se zhroutil do bláta jako podřátý strom. Thalk rázně škulbl řetězem a přitáhl si protivníka k nohám. Okovanou botou mu dupl na ruku, dosud svírající řetěz. Z pevně sevřených Zuřivcových rtů neuniklo jediné zasténání.

Diváci zapomněli na svou nenávist k Thalkovi a pobízeli nyní mladíka, aby zmrzačeného N'derse dorazil. Thalk vyrval řetěz

z protivníkovy ztuhlé ruky a zvedl Hüguthovo kladivo k poslednímu úderu. Dav říčel nadšením. Mladík přelétl pohledem ječící tváře, znetvořené touhou po zabíjení. Věděl, že stejně by diváci řvali, kdyby na N'dersově místě ležel on.

Chvilky jeho nepozornosti využil N'ders. Stejně jako umírající šelma, která se brání do posledního dechu, i on lpěl houževnatě na svém životě. Navzdory příšerné bolesti se nadzvedl, obejmul Thalkovy nohy a strhl ho na sebe. Trvalo jen okamžik, než se mladík vzpamatoval, ale ten stačil N'dersovi k tomu, aby Thalkovi omotal zezadu kolem krku řetěz jeho vlastní zbraně. Pak začal škrtit. Jizva na tváři mu úsilím naběhla a zfialověla. Thalk zachroptěl. Zrak mu zastřela rudá mlha. Zoufale hmatal za sebe ve snaze ohrozit N'derse. Jeho prsty však jen sklouzávaly po hladkém plexiskle, chránícím Zuřivcův obličej, nebo rozrývaly krví nasáklé bahno. Konečně nahmátl zápěstí N'dersových rukou, nemilosrdně utahujících řetěz. Silou svých ocelových paží na chvíli zmírnil jejich smrtící tah. Zhluboka se nadechl a vybičoval svou sílu na nejzazší mez. Těžce zraněný N'ders lapal hlasitě po dechu a paže mu zvolna slábly. Po chvíli ochably docela a Thalk se osvobodil.

Rychle se vymrštil na nohy a popadl kladivo. Ostnatá železná koule dopadla na

Zuřivcovu přílbu jak všeničící pěst Hřmícího Sarabrotha. Prastará helma pukla jako vaječná skořápka. Druhý úder změnil N'dersovu hlavu v rudou kaši. Sprška krve a bláta ohodila nejbližší diváky, kteří zásah ocenili nadšeným pískotem.

Thalk stál nehybně v tratolišti krve a těžce oddechoval. Upustil Hüguthovo kladivo a rukou, potřísněnou N'dersovou krví, si z čela setřel pot.

Khüm – Azbestová hlava k němu přistoupil a řekl: „Nyní odejdi. V klanu Betonových pěstí už pro tebe není místo.“

Thalk si na záda zavěsil svůj meč a beze slova vykročil na cestu. Pevným krokem prošel mezi plechovými chatrčemi a brzy ho pohltilo bludiště betonových zřícenin. Šel s hlavou hrdě vztyčenou a ani jednou se neohlédl. Nemohl proto vědět, že těsně v jeho stopách vyrazil ozbrojený muž.

Už třetí den procházel Thalk Zemí nikoho. Postupoval stále obezřetněji, klan Psích lebek sídlil nedaleko. Tiše kráčel vpřed po stezkách vyšlapaných divokou zvěří a tlupami mutantů. Úzké cestičky se proplétaly hustým porostem a Thalk musel dávat pozor, aby z nich nesešel.

Často ho zavedly k polorozpadlým domům, jejichž drolící se stěny pokrýval mech

a popínavé rostliny. Dovnitř zásadně nevstupoval. Raději se vždy vrátil k nejbližší odbočce. V temnotě chátrajících budov se mohlo skrývat cokoliv. Smečky divokých psů, zákeřní mutanti a nevypočitatelní slizouni byli tím nejneškodnějším, na co mohl uvnitř narazit.

Nebezpečí však hrozilo i odjinud. Z korun staletých stromů ho sledovaly žhnoucí oči parainteligentních pavouků, občas se ve větvích mihl klouzavý stín vampa.

A když se na Město snesla noc, neslo se dávno zpustlými ulicemi táhlé pískání gughů, kvílení kočkodaků, hluboký řev morchy a změt jiných zvuků, mnohem děsivějších ve své neurčitosti.

Cestou se Thalk živil ovocem ze stromů, ale jen z těch, jejichž listy měly zelenou barvu. Na stromech se zkrouceným, hnědofialovým nebo modrým listím rostly většinou jen plody bizarních tvarů. Pro lidi byly jedovaté, mutanti je však považovali za nejlahodnější pochoutku. Objevil i kolonii obřích červů, velikých jako člověk a naprosto neškodných. Jednoho z nich si vybral a mečem si z jeho těla odřízl pořádnou porci bílého masa. Chutnalo výborně i za syrova, a Thalk se proto nemusel zdržovat s rozdáváním ohně.

Křoví okolo něj náhle skončilo. Ocítl se na kraji místa, kde nerostla sebemenší travička.

Znal takové lysiny uprostřed bujné vegetace už z dřívějších výprav, tahle však byla nejrozlehlejší, jakou kdy viděl. Říkalo se, že holá místa způsobila Velká válka bohů. Thalk ovšem nedokázal pochopit jak. O ničivých superzbraních dávné minulosti měl mladý barbar jen nejasné představy. Tím víc pracovala jeho fantazie.

Před ním se otevřela dlouhá pustá ulice, naplněná nepřírozeným tichem. Na jejím vzdáleném konci se znovu tyčila rostlinná hradba. Chodníky lemovaly ohořelé hromady šrotu. Kdysi to bývaly automobily, ale to Thalk samozřejmě nevěděl.

Vyšel na volné prostranství a pomalu kráčel středem ulice. Černá okna domů připomínala prázdné oční důlky umrlčích lebek.

Náhle se ho zmocnil podivný pocit, že ho kdosi pozoruje. Rozhlížel se po štítech domů a snažil se proniknout zrakem tmou, panující v oknech. Jeho oči krátce přelétly i okno v přízemí blízkého domu, odkud ho, ukrytý ve stínu, sledoval zachmuřený bojovník.

Byl to N'gnall, bratr zabitého N'derse. Přísahal nad Zuřivcovou mrtvolou strašlivou pomstu. Celou dobu pak sledoval Thalka při jeho cestě Zemí nikoho a čekal na vhodnou příležitost. Ta se mu konečně naskytla. Znal zdejší oblast, a když poznal, že Thalk směřuje k holé ulici, nadběhl mu a ukryl se v domě.

Zle se ušklíbl a pozoroval tmavovlasého mladíka pohledem planoucím nenávisť. Tiše zašeptal zaklínadlo. Počkal, až začne působit, a pak vykřikl o pomoc. Thalk strnul. Z nedalekého domu se ozýval jasný, ženský hlas. Zaváhal. Má se vydat do podezřelé zříceniny, když je v nebezpečí pouhá žena, k tomu ještě cizí? Jeho slabost pro něžné pohlaví však rozhodla. Neznámá mu jistě bude za záchranu vděčná a ráda mu nabídne sladkou odměnu. Proč by se s ní tedy nemohl pobavit? Možná, že to bude naposled.

Tiše jako kočka se rozeběhl k temnému otvoru dveří. V běhu vytasil meč. Když proběhl dveřmi, zahlédl koutkem oka rychlý pohyb. Instinktivně zrychlil a jen díky tomu nebyl vzápětí rozseknutý na dvě půlky. Čepel nepřátelského meče zasvištěla vzduchem a zanechala na jeho nahém rameni nehluboký škrábanec.

Bleskově se otočil a jeho meč proťal místo, kde zákeřný protivník ještě před okamžikem stál. N'gnall však už v bezpečné vzdálenosti zaujímal obranný postoj. Thalk nehybně stanul proti němu a modré oči mu svítily zuřivostí. Vyčkával. N'gnall ale s útokem nijak nespěchal. Na rtech mu pohrával úsměv, který Thalka znepokojoval. Zuřivcův bratr se zasmál ženským smíchem: „Slyšíš to hemžení dole ve sklepě? To pach krve probudil srkavce z jejich

denního spánku. Tvoji krve, Thalku. Pojistil jsem se pro případ, že by se mi nepovedlo zabít tě jedinou ranou.“

Thalka polil studený pot. Vzpomněl si na vysáté oběti, které měly tu smůlu, že se třeba jen nepatrně zranily v místech, kde srkavci žili.

Vztekle zaútočil na N'gnalla. Meče se srazily, až to zajiskřilo. N'gnall uskočil ke zdi a přichystal se na druhý Thalkův útok. Tomu však už nezbýval čas.

První srkavec zabzučel v místnosti. Zakroužil pod stropem a za ním se ze sklepa rojili další. Ve stále menších kruzích obletovali Thalka. N'gnalla si nevšimli. Thalk zoufale sekal do děsivého víru hnědých chlupatých těl, vířících hmyzích křídel a krvavých rybích očí, které se na něj lačně upíraly.

N'gnall se zasmál. To Thalka rozběsnilo. Zapomněl na hemžící se srkavce a rychlostí útočící kobry skočil proti N'gnallovi.

Ten něco takového nečekal. Právě zasunul meč do pochvy a s rukama založenýma na prsou se hodlal kochat Thalkovým umíráním. To byla chyba – poslední v jeho životě. Čepel Thalkovy zbraně zazpívala píseň smrti.

Na podlahu dopadla N'gnallova paže odřatá v rameni. Následovala ji sprška krve a příšerný výkřik. Krvavý gejzír vystříkl přímo mezi poletující srkavce. N'gnall zbledl

a potácivě se snažil vyběhnout na ulici. Srkavci, rozdráždění silným pachem krve, se vrhli za ním. O slabě poraněného Thalka ztratili zájem. Největší srkavec dostihl N'gnalla už na prahu. Ostrými drápky se přichytil na jeho zádech. N'gnall ho zbývající rukou strhl a mrštil jím o stěnu. Vzápětí se ostatní hmyzovité stvůry sesypaly na ječící oběť. Ubožák udělal ještě pár vrávoravých kroků do ulice. Pak se mu zasekly do masa, na dlaň hluboko, nožovité sosáky. Padl na zem a jeho zoufalý jekot přešel ve smrtelné chroptění.

Thalk už nemohl vidět, jak N'gnall zmizel pod záplavou hnědých chlupatých těl, protože běžel svůj běh o život. Ještě stačil zaslechnout hlasité srkavé zvuky, z nichž mu naskočila husí kůže. Bylo mu jasné, že jeden muž věčně hladové hejno srkavců nenasytí.

Hustý porost na konci ulice sliboval záchranu. Přibližně v půlce však za sebou uslyšel zlověstné bzučení hmyzích křídel. Ohlédl se. Poznal, že nedoběhne. S výrazem štvaného zvířete se rozhlížel po okolních ruinách. Ani jedna nebyla vhodným úkrytem.

Jeho zrak padl na zrezivělý poklop uprostřed ulice. Několika skoky byl u něj a otevřel ho. Bez rozmýšlení skočil dolů a těžký poklop za ním dunivě zapadl právě včas. Nohy se mu po kolena zabořily do páchnoucího slizu.

Zvědavě se rozhlížel po svém úkrytu. Temnotu prosvětlovaly fosforeskující houby a naplňovaly katakomby jedovatě zeleným přísvitem. Stovky krys s pištěním uskakovaly před jeho kroky. Vydal se dlouhou chodbou směrem, kde tušil východ. Opatrně míjel temné otvory bočních chodeb, v nichž cítil nebezpečí.

Jeho zvířecí instinkt ho nezklamal. Po chvíli spatřil v dálce záblesk denního světla. Zrychlil krok. Smrdutý sliz byl stále mělčí a také krys výrazně ubylo. Ulehčeně vydechl, když jeho tvář opět pohladily sluneční paprsky.

Ocitl se v obrovské ocelové hale, kam propadlým stropem proudilo světlo. V protější stěně zel rozšklebený otvor, způsobený dávným výbuchem. Zamířil k němu. Proplétal se změtí železných traverz, ohořelých plastů a kabelů. Dával pozor, aby se nepořezal o všudypřítomné sklo. Dlouhé střepy výhruzně trčely z mechem obrostlých hromad a Thalk takové překážky raději obcházel.

Náhle si s hrůzou uvědomil, že ostře uhnul ze směru, kterým leží východ. Zkoušel se zastavit, ale jeho nohy jako kdyby mu nepatřily. Chtěl se chytit okolních trosk, ruce mu však ochrnutě visely podél těla. Směřoval do té části haly, která byla plná zkroucených konstrukcí zaklesnutých do sebe, tyčících se do úctyhodné výšky. Protáhl se štěrbinou mezi

masivními kovovými stroji a na malém plácku spatřil chatrč ze skla, pneumatik a plechů. U ní se bělala velká hromada zvířecích kostí, převážně krysích. Cizí vůle ho neúprosně táhla k nízkému vchodu. Vztekla zařval nad svou bezmocností.

V chatrči vládlo šero a puch výkalů. Klopýtł o cosi měkkého. Na zemi klečela zubožená bytost, jež kdysi mohla být ženou. Nahé vyzábłé tělo měla pokryté zaschlými strupy a mnohaletou vrstvou špíny. Dlouhé spleené vlasy spadaly až na zem. Nepřítomný pohled propadlých očí se upíral do prázdna. Rukama cupovala cosi krvavého.

Thalk ji minul a jeho nohy směřovaly do nejtemnějšího kouta. Tam spatřil tvora tak strašného, že kdyby mohl ovládat své tělo, okamžitě by uprchl. Avšak pánem jeho těla byl právě onen tvor!

Byla to vlastně jen hromada vnitřností, pokrytá poloprůhlednou kožovitou slupkou. Z ní vyrůstala nestvůrně velká hlava, po konceťtinách ani památky. Nejděsivější na celém tvorovi byly oči. Jedno, zcela překryté nádorem velikosti vejce, bylo slepé. Druhé bylo vlastně shlukem několika srostlých bulv s různobarevnými duhovkami.

Thalk před mutantem klesl na kolena. Několikanásobné oko se vysunulo z důlku

a na dlouhé žilnaté stopce se jako hadí hlava komíhalo těsně před Thalkovým obličejem. Mladík cítil, jak mu to zrudné oko nahlíží do nejskrytějších koutů jeho mysli. Chtěl zavřít oči, ale nešlo to. V mozku slyšel cizí hlas. Pochopil, že k němu promlouvá ten ohavný tvor.

„Ona brzy zemře. Ty ji nahradíš.“

Thalk byl usazen vedle ženy a s děsem sledoval, co bude dělat až do konce svého života.

Do místnosti přicházely krysy, telepaticky ovládané mutantem. Každá nová krysa prokousla hrdlo své předchůdkyni a sama nastavila krk řezákům následující. Žena vždy vzala mrtvou krysu, obratně ji zuby a nehty stáhla z kůže a vykostila. Pak začala krvavé maso rozžvýkávat. Když měla předžvýkaného masa slušnou hromádku, vložila ho do bezzubého ústního otvoru mutantu. Na své místo u dveří se už nevrátila. Odplazila se ke stěně a plačtivě se obrátila na Thalka: „Kde to jsem? Kde je maminka? Co se to stalo?“

Rozvzlykala se a zkroutila do žalostného uzlíčku. Thalk s děsem pochopil. Ubožáčka sloužila mutantovi už od útlého dětství! Až nyní ji vládce ocelové haly přestal ovládat a dovolil jí svobodně zemřít.

Další zakousnutá krysa zaškubala v agónii prackou a Thalkovy ruce ji popadly. Ještě spatřil své prsty vyvrhovat krysí vnitřnosti, pak se jeho

vědomí ponořilo do milosrdné temnoty. Modré oči pohasly a jeho tělo bez rozumu se stalo jen poslušným nástrojem cizí vůle.

Ze tmy ho do světla přivedl hlas, ozývající se mu bolestivě v hlavě.

„Umírám. Jsi volný.“

Černý příkrov, dusící jeho vědomí se rozplynul.

Několikanásobná bulva mutantova oka visela povadle na žilnaté stopce a jeho srdce, dobře viditelné pod pokožkou nepravidelně tlouklo.

„Až zemřu, vezmi si tu věc, překrývající mé slepé oko. Je to Klíč od Brány, kterou přijde Hřmící zkáza.“

„Nerozumím ti.“

„Zkáza! Vidím krvavou zemi pod krvavým nebem. Tobě ale zachrání život...“

Mutant zachrčel a vydechl naposledy. Oko na zplihlé stopce se zachvělo ve smrtelné křeči a zmatnělo.

Thalk se namáhavě postavil na nohy. Cítil, že je volný. S mečem v ruce přistoupil k mutantovi. Špičkou čepele obkroužil šedý nádor, zakrývající slepé oko. Strčil ho do kapsy, ačkoliv netušil, k čemu mu bude.

Když vycházel ven, opět klopýtl o svou předchůdkyni, nebo spíš o to, co z ní zbylo.

Hromada krysích kostí před chatrčí byla o poznání vyšší, než jakou ji pamatoval. Tu a tam se mezi drobnými kústkami válely i kosti větších zvířat. Úplně navrchu spatřil dětskou lebku, která tam při jeho příchodu určitě nebyla. Otřásl se odporem a pohlédl na své prsty pokryté vrstvou sražené krve.

Jak dlouhý čas tady strávil? Rok? Deset let? Sáhl si na vlasy. Splývaly jen na ramena. Tvář mu pokrýval hustý, avšak nepřiliš dlouhý plno-vous. Ulehčeně si oddechl. Dobu svého pobytu odhadl přibližně na rok. To ještě nebylo tak strašné, mohl být také probuzen jako umírající stařec!

Na čele ho zastudila sněhová vločka. Její dotek Thalkovi připomněl jeho poslání. Těžkým krokem se vlekl k východu z ocelové haly. Namáhavě se brodil hlubokým sněhem. Z šedé oblohy se sypaly velké vločky a ledový vítr skučel v rozvalinách Města jako prokleté duše mrtvých. Thalk zašeptal krátkou modlitbu k Hřmícímu Sarabrothovi a rukou udělal ochranné gesto.

Náhle mu cosi obemklo kotník a svět se převrátil. Jeho tělo bylo vymrštno vzhůru a rozhoupalo se na pevném provaze. Pod sněhovou závějí byla ukryta lovecká past.

Hmátl po meči. Pochva byla prázdná. Meč mu při nedobrovolném saltu vypadl a nyní trčel

ze sněhu několik metrů pod ním. Má ještě dýku! Vytáhl ji z boty a pokoušel se dosáhnout na smyčku. Po několika marných pokusech zůstal bezvládně viset hlavou dolů. Jeho svaly, zesláblé pobytem u mutantů, ho zradily. Dýka mu vyklouzla ze zkřehlých prstů a zapadla do závěje. Mráz hladově olizoval jeho tělo a Thalk pochopil, že tohle je konec.

Na obloze zakroužily temné siluety mrchožravých gughů. Jejich pronikavé pískání svolávalo další bestie k nadcházející hostině. Krev se Thalkovi nahrnula do hlavy, v uších mu začalo hučet. V posledním záblesku vědomí spatřil přicházet skupinu ozbrojených mužů. Poznal je. Byly to Psí lebky. Potom mu zrak zastřela rudá mlha.

Ohromný černý had rozevřel chřtán, aby Thalka pohltil. Tudy vede cesta do Říše mrtvých, tak na ni vkroč, Thalku, a neohlížej se. Proč váháš? Vládce mrtvých, chladný černý had, tě bere do náruče. Ó, Yeddaghu – Pane smrti, sešli na mne zapomnění. . .

Hadí šupiny studí, řežou a pálí...

Pálí víc a víc!

Čísi ruce mu třely omrzliny. Sykl bolestí.

„Když ještě cítíš bolest, je to dobré. Teď vypij tohle.“

Odporně hořká tekutina ho na okamžik vytrhla ze světa blouznění. Rozkašlal se. Do očí

se mu vedraly slzy. Skrz jejich závoj spatřil tvář supa. Díval se na Thalka pichlavýma šedýma očima. Ty oči už Thalk někde viděl, ale kde? Snažil se urovnat si vzpomínky, které se mu nesouvisle honily hlavou. Zamrkal slzícíma očima. Obraz dravce se zavlnil a on poznal mága Ardriga. Pokusil se ho oslovit, ale z rozpraskaných rtů mu vyšlo jen tiché zasténání.

Mág ho konejšivě pohladil po čele, rozpáleném horečkou.

„Klidně lež, Thalku. Musíš nabrat znovu svou sílu.“

Prstem naznačil do vzduchu symbol spánku a Thalkovi ztěžkla víčka. Spal beze snů, dlouho a hluboce.

Když se probudil, cítil se mnohem lépe. Rozhlédl se po místnosti. Byla to nevelká kobka s betonovými stěnami a okovanými dveřmi. U malého zamřížovaného okénka stál mág Ardrig a napjatě hleděl ven.

Thalk vstal. Zatočila se mu hlava. Opřel se o studenou zeď a pomalu se šoural k mágovi.

„Tohle je poslední bojovník. Příště jsem na radě já.“ Mág se pootočil a proti světlému oknu se ostře rýsovala jeho supí silueta.

„Pokud se ovšem rychle uzdravíš, dají ti přede mnou přednost.“

„Nerozumím,“ řekl Thalk.

„Podívej se z okna. Pochopíš.“

Zvenku do kobky pronikalo zlostné řvaní morchy a jásos davu. Thalk se oběma rukama chytil mříží. Uprostřed kruhové arény spatřil bojovníka, ozbrojeného krátkým kopím a oválným štítem. I na tu vzdálenost ho poznal. Byl to jeden z těch, kteří ho onoho rána překvapili při hýření ve strážnici.

Muž stál před obrovskou morchou, která si ho měřila krvelačným pohledem. Korida právě začínala. Jakou však může mít šanci jediný člověk proti nejstrašlivější šelmě, jaká ve Městě žije? Žlutou skvrnitou srstí porostlé monstrum na čtyřech hbitých nohou s ocelovými drápy, vysoké jako dva dospělí muži, dokáže zvítězit i nad deseti sebelépe vyzbrojenými válečníky.

Muž přiskočil k šelmě a zabodl jí kopí do boku. To morchu rozběsnilo. Prudce švihla bičovitým ocasem s bodci na špičce. Mužův štít tvrdý úder sice zachytil, ale nešťastník odletěl omráčený ke kraji arény, kde zůstal nehybně ležet. Morcha se dvěma skoky ocitla nad ním. Diváci řičeli nadšením. Šelma si tlapou přitáhla chabě se bránící oběť. Vítězně zařvala a vystavila přihlížejícím na odív své šavlovité tesáky, dlouhé jak lidské předloktí. Pak se s chutí zakousla do mužova těla. Publikum se zvedlo ze sedadel a s požitkem sledovalo jeho agónii.

Krátký, předem rozhodnutý boj skončil.

Thalk se zděšeně podíval na mága.

„Takhle skončili všichni, kteří přežili tu krvavou řež.“

„Krvavou řež? Co se stalo?“

Mág Ardrig se odvrátil od okna.

„Stalo se to měsíc poté, co jsi od nás odešel. Měsíc poté, co byly ukradeny Oči boha Dioptra. Celý klan slavil tři dny a tři noci svátek bohyně šílenství Eghruly. Třetí noc zaútočili válečníci klanu Psích lebek. Nejdřív téměř nenarazili na odpor. Teprve když se pár našich mužů probralo z alkoholového opojení, změnila se jatka v boj. Nakonec však v lité seči naši podlehli přesile, přestože poslali nemálo nepřátel do Yeddaghovy říše.“

Nejdéle vzdoroval Khüm – Azbestová hlava. Stál na hromadě zabitých nepřátel, zbrocený jejich krví od hlavy až k patě, a jeho meč štědře rozséval smrt v jejich řadách. V rudém světle požárů vypadal jako samotný Dedkkah, pochmurný bůh války. Pak ho zbaběle zabili vejcem smrti. Výbuch ho roztrhal na malé kousky a rozmetal na všechny strany. Nikdo nepohrbí tělo statečného Khüma pod vysokou mohylu. Ach běda, nikdy nenajde jeho duch bránu do paláce Temného Yeddagha, Pána smrti, aby se stal jedním z hrdinů!“

Mág se zachvěl.

„A dál?“ zašeptal Thalk a očima visel na čarodějových rtech.

„Dál už bojovníci Psích lebek jen zabíjeli, kořistili a brali zajatce. Zajali nás asi stovku. Ženy a děti prodali otrokářům, muži skončili v aréně.“

Mág ukryl tvář do dlaní a sesunul se do dřepu. Pak hlasitě zvolal: „Ó bohové, když už jste dopustili, aby klan Betonových pěstí zanikl, dovolte mi alespoň vykonat pomstu!“

Thalk byl otřesen. Ačkoliv ho klan vyhostil, považoval se stále za jeho příslušníka. Klesl vedle mága a zopakoval jako ozvěna poslední slovo jeho prosby: „Pomstu.“

„Divím se, že ti to nevzali, když ti odebírali zbraně,“ řekl mág a prohlížel si šedý vejcovitý předmět.

„Není to přece žádná zbraň. Je to jen nádor z mutantova oka.“

„Některé mutantí nádory jsou víc než pouhé kusy nemocné tkáně.“

Mágovi zasvítily oči a hlas se mu roztrásl vzrušením. „Vyprávěj mi ještě jednou, jak jsi ho získal. Snaž se vzpomenout si na všechno, co ti ten tvor říkal.“

Thalk tedy znovu líčil svůj pobyt u mutantu, jeho poslední slova a jeho smrt.

„Hřmící zkáza...!“ opakoval mág a zamýšleně si hladil plnovous. Pak začal energicky přecházet po místnosti.

„Už to chápu! Klíč od Brány! Přesně, jak je psáno v Knize temných proroctví!“

Skřípavě se zasmál a zamnul si ruce.

„Pomsta! Bohové vyslyšeli mou prosbu! Bude mě to stát život, ale Yeddagh je mi svědkem, že to učiním!“

Thalk nechápavě pozoroval silně rozrušeného mága.

„Ten, jemuž jsi sloužil, Thalku, byl určitě synem některého z Věčných. Oni občas navštěvují smrtelníky a plodí s nimi podivné potomky. Největší zalíbení mají v mutantkách, snad proto, že jsou jim podobou bližší.“

Přistrčil nádor Thalkovi pod nos.

„Tohle je Klíč.“

„Tohle? A co je potom Brána? A kde je?“

„Tady, přímo před tebou. Já jsem Brána!“ zvolal mág Ardrig. „Musím okamžitě vykonat Rituál Přivolání.“

„Koho chceš přivolat?“

Mágovy oči se rozhořely plamenem šílenství.

„Chci přivolat boha zkázy, Nejvyššího Ničitele, Toho, který drtí životy, Věčného Požírače, Smrtící Stín – Hřmícího Sarabrotha!“

Thalk se otrásl hrůzou. Ani ne tak obsahem slov, jako spíš nad Ardrigovým nepřičetným výrazem.

Stařec zašeptal zaklínadlo, vložil si nádor do úst a namáhavě ho spolkl. Pak ze sebe serval šat a nahý se zhroutil na podlahu. V extázi rytmicky škubal celým tělem, na rtech se mu objevila krvavá pěna. Z očí obrácených v sloup byla vidět jen bělma. Strašidelně probleskovala šerem kobky a Thalk fascinovaně hleděl na ty dva ostrůvky mrtvolné běloby, planoucí v mágově zbrunátnělém obličejí.

Náhle bělma pohasla a zalila se nepozemskou černí. Thalk se sklonil nad mágem a s rostoucím strachem se zadíval do černých očí. Spatřil v nich nekonečnou propast, absolutně černou a nepochopitelnou. Zmocnila se ho závrať a zdálo se mu, jako by z očí vanul ochromující chlad, dech nepojmenovatelného zla z mrazivého kosmu.

V hlubině se zatetelila zářící bílá skvrna. Přibližovala se a chvějivě nabývala tvaru strašlivé postavy. Mladík vykřikl a uprchl do nejvzdálenějšího rohu. Odtamtud s obavami pozoroval, jak z mágových tělních otvorů vytryskla hustá, opalizující mlha, dýchající cizím životem. V pulzujících chuchvalcích se vyčkávavě převalovala na zemi.

Mágovo tělo se křečovitě vypjalo do oblouku a na okamžik tak setrvalo. Žíly mu naběhly jako provazy, pokožka chorobně zfi-alověla. Pak ho neviditelná síla vymrštila do výše Thalkovy hlavy. Tam se čaroděj zastavil a pomalu se otáčel kolem své osy. Chuchvalce mlhy se nyní začaly shlukovat pod levitujícím mágem a formovat se do podoby té děsivé postavy z temného prázdna.

Thalk si zakryl oči. Zoufale si přál splynout se studeným betonem za zády a polohlasně prosil Eghrulu, bohyni šílenství, aby ho milosrdně zbavila rozumu.

Burácivý nelidský hlas ho proti jeho vůli přiměl znovu pohlédnout na příšerné divadlo.

Mág Ardrig už stál na zemi, plně při vědomí. Proti němu se k nízkému stropu tyčila zářící postava, která Thalka naplnila nevýslovným děsem.

Podle obrysů byla podobná člověku, ale tím také veškerá podobnost končila. Z nestvůrné kulovité lebky, porostlé kovově lesklým peřím, hledělo na mága žlutě žhnoucí oko, vyplňující celý prostor obličeje. Bytost stála na krátkých křivých nohách, zakončených ptačími běháky, mohutné paže měla zkřížené na hrudi. Celé tělo boha zkázy pokrývala spleť žil, v nichž pulzovala zlatavá tekutina, prozařující šerou kobku.

„Proč jsi mne přivolal, lidský červe?“
zaburácel Nejvyšší Ničitel.

„Ó Věčný Požírači, půjč mi zlomek své síly,
abych mohl vykonat pomstu.“

„Znáš cenu, kterou budeš muset zaplatit?“

„Znám. Vezmi si, co ti patří.“

„Vyjmi tedy jedno z mých srdcí a učiň s ním,
co je zapotřebí.“

Mohutné zahřmění otřáslo kobkou. Po betonových stěnách se rozběhly křivolaké praskliny. Mág Ardrig ponořil ruce do hrudníku děsivé postavy tak snadno, jako kdyby pronikal skrz vodní hladinu. Vyjmul tmavou rosolovitou věc – srdce přivolaného boha. Oběma rukama stiskl chvějící se hmotu. Vyřinula se černá krev, kterou si mág nakreslil po těle záhadné runové symboly. Nejsložitější hieroglyf umístil na holou hlavu a po jeho dokončení srdce i nehybná postava Nejvyššího Ničitele zmizely s ohlušujícím třeskem. Černé znaky se vsákly do mágovy pokožky.

Ardrig se obrátil k Thalkovi. Oči mu žhnuly žlutým ohněm, divokým a nelidským. Z úst mu nepřetržitě tryskala zlatavá mlha, rozplývající se ve vzduchu. Z jeho nahého těla čišela ničivá energie, na dřívě seschlých stařeckých končetinách se nyní vlnilo mohutné svalstvo. Nelidským hlasem zaskřehotal: „Teď musíš najít Oči boha Dioptra. Jsou ve svatyni Psa – to

je ta ocelová věž na pahorku vedle arény. Až je budeš mít, utíkej co nejdál. Jedině v tobě spočívá naděje na obnovení klanu Betonových pěstí.“

„A co bude s tebou?“

„Já vykonám pomstu!“

Thalk přikývl a snažil se ukrýt zděšení, které se ho zmocňovalo při pohledu na změněného mága.

Okované dveře se rozlétly a na prahu kobky stanuli dva strážní. Pod přílbami, zdobenými psími lebkami, se šklebily zvířecky hrubé tváře, v rukou drželi štíty a napřažená kopí.

Jediný pohled do mágových ohnivých očí je přiměl k rozhodnutí starce zlikvidovat. Jejich tupé mozky sice nepochopily podstatu mágovy proměny, instinktivně v něm však vytušili nebezpečí. Jeden z nich se pokusil mága bodnout, ale kopí neškodně sklouzlo po Ardrigově stehně. Strážce, vyvedený z rovnováhy, se přiblížil k mágovi. Ten ho udeřil s tvrdostí, jaké by člověk nebyl nikdy schopen. Strážný proletěl napříč místností a kousek od Thalka narazil do stěny. Jeho mrtvé oči se nechápavě upíraly do mladíkovy tváře, z koutku úst mu vytékal pramínek krve.

Druhý ozbrojenec proti Ardrigovi své kopí hodil a překvapeně vykřikl, když se odrazilo od mágovy hrudi jako od skály. Mág se burácivě zasmál a vykročil proti strážci. Bezbranný muž

se chtěl zachránit útekem. Mág byl rychlejší. Jednou rukou uchopil muže za krk, druhou za opasek a zdvihl ho nad hlavu. Ozvalo se suché prasknutí páteře a zdeformovaná mrtvola dopadla na zem.

„Za mnou, Thalku!“

Vyběhli na chodbu. Thalk, následující mága, pozoroval, jak se čarodějova postava rychle zvětšuje. Už sahala až k vysokému stropu chodby a mohutnými rameny vyplňovala celou její šířku. A stále rostla.

Někde vpředu se ozval poplašný křik. Několik bojovníků se jim bláhově postavilo do cesty. Vzápětí byli ničivou silou proměněni v krvavou břečku, líně stékající po betonových stěnách. Chodbu uzavírala masivní železná brána. Její trosky poté, co skrz ni mág proběhl, nadělaly vražednou paseku v početném oddílu ozbrojenců, který se za ní houfoval. Ti, co přežili, byli ihned rozdrceni obřími pěstmi.

Thalk si na hlavu nasadil přílbu jednoho ze zabitých a rozběhl se směrem k ocelové věži, stroze se tyčící k blankytnému nebi. Ještě se ohlédl přes rameno.

Obr, který už přestal být mágem Ardrigem, začal právě rozkopávat budovu vězení. Jeho výška dosahovala desetinásobku výšky normálního člověka. Zdálo se však, že se jeho růst zvolnil.

Thalk proběhl mezi plechovými chatrčemi, v jejichž těsných uličkách vládl zmatek a panika. Muži se navzájem svolávali k útoku na obřího vetřelce, hystericky ječící ženy honem sháněly děti a prchaly na všechny strany. Nikdo Thalka nezastavil, a tak se mladík mohl nerušeně soustředit na svůj úkol. Prodíral se trnům, které hustě bujelo na dlouhém schodišti vedoucím ke svatyni Psa. Už se chystal vstoupit do ponuré věže z oceli, když zevnitř zaslechl hlasy. Nedbaje trnů, skočil do nejhustšího křoví. Ze svatyně vyběhl hlouček zděšených kněží. V dlaních svírali vejce smrti.

„Rychle! Snad ho tímhle zničíme!“

Minuli Thalkův úkryt, aniž si všimli ležící postavy. Mladík je sledoval pohledem, dokud mu nezmizeli ve všeobecném zmatku. Z mírného návrší, na kterém stála ocelová věž, měl skvělý výhled na divadlo zkázy, rozpoutané pomstychtivým obrem.

Nahý gigant ulamoval kusy betonových ruin a házel je do nejhustších skupin bojovníků, zadupával plechové chatrče do země i s jejich obyvateli, vytrhával staleté stromy a rozmetával jejich korunami útočící oddíly. Zahalený mračnem prachu a dýmem z rychle se šířícího požáru, tyčil se nad kletbami a pláčem jako ztělesnění neúprosné smrti. Z jeho hrdla zaznívalo nepřetržité

hřmění, které vyvolávalo v řadách Psích lebek slepý děs. Pak na obrově hrudi vybuchla vejce smrti. Jak Thalk předpokládal, nezpůsobila mu nejmenší zranění. Zato jejich střepiny skosily nemálo nejbližších bojovníků. Tato událost definitivně otrásla odvahou Psích lebek. Muži zahodili zbraně a dali se na útěk. Thalk si uvědomil, že se příliš zdržuje. Rychle vnikl do svatyně Psa.

V šeru spatřil oltář postavený z lebek zabitých nepřátel. Nad ním byla na zrezivělé tyči nabodnutá psí lebka natřená na zeleno. A na ní, potupně nasazeny, Oči boha Dioptra. Thalk sundal psí lebku a sejmul z ní posvátný předmět svého klanu. Pak na ni nenávistně šlápl a s uspokojením kopl do úlomků.

Ohromný betonový kvádr zasáhl svatyni. Ocelová věž se otrásla v základech a nahnula se ke straně. Thalka zamrazilo. Obr Ardrig ve svém všeničícím běsnění může snadno ohrozit i jeho!

Zvedl se ze země, kam ho otřes srazil a opustil nebezpečnou svatyni. V ruce pevně svíral posvátné Oči. Svůj úkol splnil, teď mu zbývá jen uprchnout co nejdál od hřmící zkázy.

Stejná myšlenka se však zrodila i v hlavách Psích lebek. Sotva Thalk zahnul za roh betonové zříceniny, sousedící se svatyní, pohltit ho dav ječících uprchlíků. Snažil se od nich oddělit

a běžet si svou cestou, ale upocená těla kolem něj vytvořila neprostupnou hradbu a smýkala jím ze strany na stranu. Prchající se snažili vecpat do úzké mezery v troskách, zřejmě jediné únikové cesty v těch místech.

Thalk si pěstmi razil cestu z lidského hrozu a zalitoval, že nemá žádnou zbraň. Ideální by byl krátký železný kyj, napadlo ho. Za chvíli se mu však podařilo dostat se ke kraji davu i bez něj. Vtom se mu do lýtka křečovitě zatály čísi prsty. Pod změtí nohou ležela kvílející stařena, která v tlačenci uklouzla po zledovatělém sněhu. Z bezzubých úst jí tekla krev. Pokusil se ji odkopnout druhou nohou a ztratil rovnováhu. Zoufale se zachytil vysokého holohlavého bojovníka, ale docílil jen toho, že ho strhl na sebe. Přes ně upadl další. Mezerou mezi lidskými těly uviděl, jak se kolem přehnala vyděšená morcha. Vrhla se k uličce, která všem slibovala záchranu a klestila si svými tesáky krvavou cestu. Její řev splýval s výkřiky obětí a hřměním obra.

Lidská vlna se převalila a Thalk pocítil, že se může hýbat. Jen stařeniny prsty svíraly s neztenčeným úsilím jeho lýtko. Namáhavě se vyplazil z dosahu davu a stařenu vlekl za sebou. Už nekvílela. Její oči byly skelné, tvář zbrocená krví. Thalk vstal a marně dupal na mrtvou ruku. Nepovolila, ani když se

pokoušel odtáhnout její prsty rukama. Zaklel. Jeho kletba se změnila v jásání, když opodál spatřil odhozenou dvoubřitou sekeru.

S tuhoucím břemenem na noze k ní dokulhal a popadl její rukojeť. Ruka, utáta v zápěstí, mu sice dál visela na lýtku, ale nepřekážela už tolik v běhu.

Osvobodil se právě včas. Dav upoutal obrovu pozornost. Zkroucená železná konstrukce zasvištěla vzduchem a zasekla se do lidské masy. Následovaly ji obrovské kusy betonu, které podsekly staré domy stojící okolo. Zřítily se s ohlušujícím rachotem a pohřbily pod sebou většinu uprchlíků. Zbylá hrstka se slepě motala v oblacích zvířeného prachu. Obr Ardrig se ocitl několika kroky nad nimi a radostně je rozšlapal na kaši.

Thalk to pozoroval z úkrytu pod betonovým převisem. Přitom se snažil uvolnit stisk mrtvých prstů na svém lýtku. Za pomoci sekery se mu to konečně podařilo, ačkoliv se to neobešlo bez poranění. Zhnuseně odhodil vrásčitou ruku a zavrčel: „Ať se smažíš v pekle, babizno.“

Obr se nyní soustředil na vzdálenější skupinu Psích lebek a Thalk opustil svůj úkryt. Rychle kličkoval mezi troskami. Pryč z toho prokletého místa!

Vyšplhal se na nedaleký kopec a z bezpečí sledoval Ardrigův tanec zkázy a smrti. Náhle se obrovy pohyby zpomalily. Pak Ardrig nehybně stanul nad doutnajícími troskami jako gigantická socha. Z hrdla se mu vydral bolestivý řev a Thalk poznal původní hlas mága. Zaznívalo z něj nepředstavitelné utrpení a strach. Hřmící Sarabroth si vybírá dohodnutou odměnu, blesklo Thalkovi hlavou. Obrovo tělo se začalo nafukovat. Řev nabýval na hlasitosti a pak se zlomil v táhlé úpění. Za okamžik už obr připomínal odporný nafukovací měch. Zakolébal se a zvolna stoupal vzhůru. Thalk od něj nedokázal odtrhnout oči. Když už byl obr vidět v hluboké modři jen jako malá tečka, naposledy zahřmělo a živý balón se rozprskl. Obloha znachověla a na prachem pokryté trosky začal padat krvavý déšť.

*1991 – 1993, Jakub Žid a Ondřej Halász,
sepsáno na Jižním Městě Pražském,
jazykově redigoval Jiří Ohlídal,
vydáno ve spolupráci: Fido, František Štorm,
kresba: Jakub Žid.*

Kutnohorská hra z druhohor

Nájezd nabízí druhohorní kutnohorskou hru. Až se někdy vyskytnete v Kutné Hoře a nebude vás bavit očumovat menhiry nebo baráky, či se vám bude zajídat klopýtání o Japonce a pivo kutnohorské natočené ve zdejší pivovaru vám z nejasných příčin bude kvést v ústech, pak nezoufejte. Můžete vyzkoušet tuto hru pro libovolný počet hráčů:

Kdo najde ve zdi chrámu Svaté Barbory větší mušli / ústřici / červa z druhohor? Tato hra se pak nechá hrát také na každé kašně, soše i sloupu morovém po celé Kutné Hoře i na zdejším zámku Kačina.

S lupou i bez, zábava je zaručena.

Nájezd

Kalindář

- 13. 6. se koná **křest CD Galanti**, host: *Prasklep*. Kde: Balada Bar (Evropská 689/148, P.6–Dejvice; tram. zast. Sídliště Červený vrch), start: 19:00, vstup: do klobouku., kdy: 19:00, vstup: peníze.
- 23. 6. se koná **Poetické setkání s vůní kyselých citrusů aneb dost bylo punku v Baladě, udeřil čas literatury**. Kde: Balada Bar (viz výše), kdy: 18:00, vstup: dveřmi.